

Nóa liggur í kuvøsu á føðideildini á Landssjúkrahúsinum og hevur fingið staðfest blóðpropp í vinstru heilahálvu

Tá ringt verður eftir presti at koma at bráðdoypa eitt barn, so er tað tí, at líkindi eru fyri, at barnið ikki kemur undan við lívinum. Albin greiðir frá, at næst kuvøsuni liggur klárt at leggja lítla nýfðingin í respirator. Meðan hann hyggur at kuvøsuni steðgar lítli sonur hansara aftur at anda og verður kølbláur. Tá rennur Albin út á gongina, tí hann orkar ikki meir.

Tað verður ringt eftir presti, og mamma Paulu ringir eisini til Preben Hansen, sum bað fyri Paulu, í viðgongutíðini.

– Á gongini tekur ein sjúkrasystur í meg, gevur mær eitt fast klemm og sigur, “pápar kunnu gott gráta!”. Men eg orkaði ikki eingongd tað, sigur Albin Johannesen.

Preben Hansen kom við tað sama, og tey fóru at biðja saman. Síðani kom sjúkrahúspresturin eisini at doyða barnið. Presturin spyr, um foreldrini hava valt navn, og tey vistu bæði at navnið skuldi verða Nóa, tí tey vildu hava eitt “eftir hetta”.

Mirakulið Nóa

Síðani sluppu tey inn til Nóa. Tríggjar sjúkrasystur komu við. Ein teirra var ábyrgdarhavandi, men hinar báðar høvdu spurt, um tær kundu vera við til lýtuna. Tá tey komu inn, lá lítla barnið og skimaðist og hugdi. Tey sungu sálmin eftir Kingo “Rita navn Títt mær í hjarta”, og síðani doypti prestur lítla Nóa. Eftir at Nóa varð doyptur, leggur Preben Hansen hond sína á beinið á Nóa og biður fyri honum, greiðir Albin Johannesen frá.

– Eg minnst ikki hvat hann segði, men vit grótu øll. Alt angist, øll ivan og alt tað vemmiliga var burtur eina løtu. Eg veit ikki hvat

Nóa verður fyra ár 19. mai og er í dag ein glaður og vælnøgður drongur. Serfrøðingarnir finna ongar trupulleikar í menningini hjá Nóa

hendi, men Guds friður fylti rúmið, sigur Albin Johannesen.

Nóa fekk tá herðindi enn einaferð í nøkur sekund. Ein av sjúkrasystrunum kýndi honum um beinið, og síðani steðgaði krampin. Hendan leygardagin um nátturðatið varð Nóa grøddur, og hann hevur ongantíð krampað síðani, greiðir Paula frá.

Í klaksvík sótu foreldur Paulu heima og biðaðu eftir boðum um, at nú skuldu tey til Danmarkar. Avtalan var at mæta sjúkrabilinum í Kollafirði og geva teimum passini og viðføri har. Hesi boðini komu ongantíð, greiðir Albin frá, tí nú var danmarksferðin avlýst.

Fingu son sín aftur

Sunnudagin – dagin eftir undrið

– sluppu foreldrini at halda Nóa aftur, fyri fyrstu ferð síðani hann varð føddur náttina til fríggjadag. Tey greiða frá, at tað var ein ólýsandi kensla endiliga at sleppa at halda í lítla barninum, sum fyri bert tímum síðani hevði bart fyri lívinum.

Tað gekk skjótt framá hjá Nóa, og seint sunnukvöldið kemur ein sjúkrasystur inn eftir Paulu, tí nú leitaði Nóa og vildi súgva. Hon slapp tá at leggja hann til fyrri fyrstu ferð, síðani hon átti hann.

– Tær høvdu gjørt lenistólin kláran og Nóa seyg við tað sama. Tá tað byrjaði at ganga gott, so gekk tað gott við fullari ferð, sigur hon.

Hann byrjaði at koma seg, virðini sóu betur út og hann ernaðist. Tá Paula og Albin høvdu lært

fyrstuhjálpi til nýfðingar sluppu tey heim við Nóa, bert seks dagar eftir, at hon hevði átt hann.

Serfrøðingarnir bilsnir

Nóa hevur verið til kanningar – bæði í Føroyum og í Danmark – í fleiri umfórur. Millum annað vóru Paula og Albin við Nóa hjá neuropædiskum serfrøðingi, sum kannaði kann, tá hann var fyra máðanir gamal.

– Neuropædiski serfrøðingurin var næstan skuffaður, flennir Albin.

– Hann segði okkum, at høvdu vit lagt 10 nýfðingar á røð, hevði hann ikki peikað á Nóa sum tann, ið hevði havt blóðpropp í heilanum. Vit hava ikki verið aftur hjá tí serfrøðinginum, tí lækurin sá ongan tørv á tí, leggur Paula afturat.

Nóa hevur eisini verið í MR skannara á Ríkissjúkrahúsinum undir fullari doyving, og MR skanningin staðfestir, at Nóa hevur havt blóðtøppin. Hendan skanningin er ein gjøllari lýsing í mun til CT skanningina, sum var gjørd tá Nóa var á føðideildini, og við MR skanningini sæst nágreiniligt hvar skaðin er.

– Men myndirnar frá MR skanningini samsvara ikki við drongin, sum hann er í dag, sigur Albin Johannesen.

Sama støða er hjá fysioterapeutinum, sum ongar menningartrupulleikar dugur at finna hjá Nóa, greiða tey bæði frá.

Vit eru takksom

Paula og Albin greiða bæði frá, at tey hava takkað ja til øll tilboð um kanningar, og tær hava allar staðfest tað, sum tey longu vita, tí onki hevur verið, at sett fingur á í menningini hjá Nóa.

Tey siga, at hóast sterku upplivingina á føðideildini, so stríðast tey eisini við bardagan millum trúnnu og vitið. Ivin snikir seg inn viðhvørt, men síðani forbønina tann leygardagin hava tey ongantíð ivast í, at Gud grøddi son teirra.

– Vit vita ikki hví Nóa varð grøddur og onnur ikki, men vit taka onki fyri givið longur. Hetta hevur lært okkum at vera eyðmjúk fyri tí lívinum, sum vit hava. Vit hava lært at steðga á, og geva okkum stundir og at liva í samfelag við Gud, sigur Albin Johannesen til endans.